

CAPITOLUL 1

Alerga cât putea de repede, în timp ce gloanțele se înfigeau pretutindeni în jurul lui. Nu vedea cine trăgea și nu avea armă ca să poată riposta. Femeia de lângă el era soția lui. Fetița de lângă ea era fiica lor. Un glonț străpunse încheietura femeii și el o auzi tipând. Apoi, un al doilea glonț își nimeri ținta și ochii soției lui se măriră. Era acea dilatare a pupilelor, de o fracțiune de secundă, care anunța moartea înaintea chiar ca aceasta să fie înregistrată de creier. Văzându-și soția căzând, alergă lângă fetița lui, ca să o protejeze. Degetele lui se întinseră spre ale ei, dar își ratară ținta. Mereu o ratau.

Se trezi și se ridică în capul oaselor. Sudoarea i se scurgea pe obraji, pierzându-se în cele din urmă în barba lungă și stufoasă. Își turnă pe față puțină apă dintr-o sticlă, lăsând picăturile reci să-i alunge durerea înecăcioasă provocată de coșmarul ce revenea iar și iar.

Când se ridică din pat, își simți picioarele atingând cutia veche pe care o ținea acolo. Ezită o clipă, apoi ridică încet capul. Înăuntru era un album zdrențuit. Rând pe rând, privi cele câteva fotografii ale femeii care fusese soția lui. Apoi își îndreptă atenția spre fotografiile cu fetița lor – făcute pe când era bebeluș și mergea de-a bușilea. Nu mai avea fotografii cu ea mai târziu.

Și-ar fi dat viața să o vadă, măcar pentru o clipă, tânără femeie. Nu trecea zi fără să se întrebe ce-ar fi putut fi.

Privi în jur, examinând interiorul mobilat sărăcăcios al căsuței. Rafturi prăfuite, încovoiate sub greutatea cărților de tot felul, îl priveau la rândul lor. Lângă fereastra mare ce dădea spre terenurile întunecate, era un birou vechi, acoperit de jurnale pline cu un scris de mână extrem de precis. Un șemineu din piatră înnegrită oferea cea mai mare parte a căldurii și mai avea și o bucătărioară unde-și pregătea mesele simple. O baie minuscule completă modesta amenajare a locuinței lui.

Se uită la ceas, luă un binoclu de pe masa șubredă de lemn de lângă pat și înșfăcă de pe birou un rucsac de pânză roasă. Îndesă în sac binoclul și câteva dintre jurnale și ieși din casă.

Bătrânele plăci de mormânt îi apăreau ca niște umbre în față, iar lumina lunii se răsfrângea în piatra mâncată de vreme și acoperită de mușchi. În clipa în care coborî de pe verandă și puse piciorul în iarbă, aerul rece păru să-i alunge din cap senzația de arsură pe care coșmarul o lăsase în urmă... dar nu și din inimă. Din fericire, trebuia să se ducă undeva în această noapte, dar mai avea încă timp. Și, ori de câte ori avea timp, se ducea, fără excepție, într-un singur loc.

Ieși pe poarta mare, din fier forjat, pe care un scris ornamental anunța că acolo era cimitirul Mt. Zion, localizat în nord-vestul orașului Washington D.C. și deținut de Biserica Metodistă Unită Mt. Zion, din apropiere. Era cea mai veche congregație de negri din oraș; fusese înființată în 1816 de către niște oameni cărora nu le plăcea să-și exprime credința într-o locaș de proslăvire împărțit în două, care nu părea să înțeleagă conceptul de egalitate între scripturi. Parcela de aproximativ douăsprezece mii de metri pătrați fusese de asemenea o oprire importantă pe traseul căii ferate subterane pe care fuseseră

transportați sclavi din Sud către libertatea din Nord în timpul Războiului Civil.

Cimitirul era mărginit într-o parte de masiva Dumbarton House, sediul asociației *National Society of the Colonial Dames of America*¹, iar în cealaltă parte, de o clădire rezidențială joasă, din cărămidă. Cimitirul fusese neglijat zeci de ani de zile, plăcile funerare se înclinaseră și buruienile crescuseră până la brâu. Apoi biserica împrejmuisese cimitirul cu un gard și construisese cabana micuță a îngrijitorului.

În apropiere se afla cimitirul Oak Hill, mult mai mare și mult mai cunoscut, ultimul loc de odihnă pentru mulți oameni importanți. Totuși, el preferase Mt. Zion și locul pe care acesta îl ocupa în istorie, de poartă spre libertate.

Fusese angajat pe postul de îngrijitor al cimitirului cu ceva ani în urmă și își lua munca foarte în serios, având grijă ca terenul și locurile de veci să fie păstrate în bună stare. Căsuța pe care o primise odată cu postul fusese primul lui cămin pe care-l avusese după mult timp. Biserica îl plătea cu bani gheață, fără să-și mai bată capul cu birocrăția. Oricum, nu câștiga nici pe departe cât să-și permită să mai plătească și taxe. Adevărul era că banii de-abia dacă-i ajungeau să trăiască. Și totuși, era cea mai bună slujbă pe care o avusese vreodată.

O luă spre sud pe 27th Street și urcă într-un autobuz Metro care-l lăsă curând la câteva străzi distanță de cea de „a doua casă” a lui. Trecând pe lângă cortul micuț care, cel puțin teoretic, îi aparținea, își scoase binoclul din rucsac și, ascunzându-se în umbra unui copac, îl folosi pentru a cerceta clădirea de pe cealaltă parte a străzii. Luase cu el binoclul din inventarul guvernamental după ce-și servise cu mândrie țara, înainte să-și piardă cu desăvârșire încrederea în conducătorii ei.

¹ Societatea Națională a Doamnelor din Coloniile Americii

Nu-și mai folosisese numele adevărat de zeci de ani. Era de multă vreme cunoscut drept Oliver Stone¹, un nume pe care-l adoptase dintr-un sentiment ce nu putea fi descris decât ca un fel de sfidare îndrăzneată.

Se regăsea în creația legendară a ireverențiosului regizor de film, care punea la îndoială percepția „oficială” a istoriei, o istorie ce se dovedea adesea a fi mai mult ficțiune decât realitate. I se păruse potrivit să adopte numele bărbatului, de vreme ce și *acest* Oliver Stone era la rândul lui foarte interesat de adevărul „real”.

Continuă să studieze prin binoclu intrările și ieșirile din clădirea ce exercita asupra lui o neîncetată fascinație. Apoi Stone intră în cortul lui micuț și, folosind o lanternă veche, își notă cu grijă observațiile într-unul dintre jurnalele pe care le adusese în rucsac. Ținea o parte dintre acestea în căsuța de îngrijitor și mult mai multe în ascunzători de prin alte părți. Nu lăsa nimic în cort fiindcă știa că acesta era percheziționat în mod regulat. Avea mereu în buzunar permisul oficial care atesta că avea dreptul să-și țină cortul acolo, precum și dreptul să protesteze în fața clădiri de pe cealaltă parte a străzii. Și-și lua acest drept foarte în serios.

Întorcându-se afară, urmări gardienii care-și aranjau în tocuri pistoalele și armele automate sau vorbeau din când în când prin stațiile de emisie-recepție. Îl cunoșteau cu toții și erau precaut de politicoși, așa cum sunt întotdeauna oamenii în fața celor care se pot repezi dintr-odată asupra lor. Stone făcea la rândul

¹ Oliver Stone născut pe 15 septembrie, 1946; unul dintre cei mai mari regizori și scenariști americani ai ultimelor decenii. Filmele sale au stârnit mereu controverse, prin tematica lor: războiul din Vietnam (*Platoon* – 1986), politica duplicitară a Americii (*Born on Fourth of July* – 1989), rapacitatea marilor moguli ai finanțelor (*Wall Street* – 1987), minciunile oamenilor politici (*JFK* – 1992), violența care marchează istoria Statelor Unite (*Natural Born Killers* – 1994). Filmele lui Stone au fost adeseori acuzate că promovează teorii ale conspirației sau că nu respectă adevărul istoric. (n.tr.)

lui mari eforturi să îi trateze cu respect. Întotdeauna ne purtăm diferit când avem în față o persoană înarmată. Oliver Stone, deși nu putea fi catalogat drept o persoană obișnuită, era de parte de a fi nebun.

Își intersectă privirea cu un gardian care îi strigă:

– Hei, Stone! Am auzit că l-au împins pe Humpty Dumpty. Transmite mai departe!

Unii dintre colegii gardianului râseră la aceste cuvinte și chiar și buzele lui Stone se încrățiră într-un zâmbet.

– S-a notat! îi răspunse bărbatului.

Îl văzuse pe gardianul cu care vorbea împușcând un om la doar câțiva metri de locul în care stătea acum. Adevărul fie spus, celălalt deschisese primul focul asupra lui.

Își strânse pantalonii ponosiți mai tare în jurul taliei subțiri, își netezi părul lung, cărunt spre alb, și se opri o clipă să-și lege șiretul cu care încerca, fără să reușească, să-și țină pantoful drept în picior. Era un bărbat înalt, foarte slab, îmbrăcat cu o cămașă prea mare și pantaloni prea scurți. Cât despre pantofi... ei bine, pantofii erau întotdeauna o problemă.

– De niște haine noi ai nevoie, spuse o voce de femeie în întuneric.

Stone ridică privirea și văzu persoana care i se adresase sprijinindu-se de statuia generalului-maior conte de Rochambeau, erou al Revoluției Americane. Degetul țeapăn al lui Rochambeau arăta înspre ceva, însă Stone nu descoperise niciodată spre ce anume. Mai erau apoi un prusac, baronul Steuben, la nord-vest, și polonezul, generalul Kosciuszko, care păzea flancul de nord-est al parcului de șapte pogoane în care stătea Stone. Statuile astea îl făceau mereu să zâmbească. Lui Oliver Stone îi plăcea să fie înconjurat de revoluționari.

– Zău, chiar nevoie ai de haine noi, Oliver, spuse din nou femeia, scărpinându-și fața foarte bronzată. Și-ar trebui să te tunzi, da. Oliver, de o schimbare totală ai nevoie.

– Nu mă îndoiesc, răspunse el liniștit. Și totuși, presupun că totul depinde de prioritățile fiecăruia și, din fericire, vanitatea nu s-a numărat niciodată printre ale mele.

Femeia cu care vorbise își spunea Adelpia¹. Avea un accent pe care Stone nu reușise niciodată să-l localizeze cu exactitate, deși era fără îndoială european, probabil slav. Nu acorda nici un pic de atenție utilizării verbelor, așezându-le în tot felul de poziții nefirești în propoziție. Era înaltă și uscată, cu păr scurt și negru, intercalat cu șuvițe albe, pe care le purta lungi. Adelpia avea ochi adânci, lăsați la capete, și o gură ce părea să fi paralizat într-un fel de rânjel, deși Stone constata că putea, uneori, să fie și drăguță, deși parcă treaba asta îi făcea ciudă. Era greu să-i ghi-cești vârsta, dar, cu siguranță, era mai tânără decât el. Pe banne-rul lung de doi metri montat în fața cortului ei scria:

UN FĂT E O VIAȚĂ. DACĂ NU CREZI,
TE DUCI DIRECT ÎN IAD.

Puține lucruri erau subtile în ceea ce o privea pe Adelpia. Nu vedea viața decât în contururi rigide de alb și negru. Pentru ea, nuanțele de gri nu existau, deși trăia într-un oraș ce părea să fi inventat această culoare. Pe pancarta micuță din fața cortului lui Oliver scria simplu:

VREAU ADEVĂRUL

Încă nu îl aflase, deși trecuseră atâția ani. Zău așa, existase vreodată un oraș în care adevărul să fie mai greu de găsit decât cel în care se găsea acum?

– Mă duc să-mi iau cafea, Oliver. Vrei și tu? Am bani.

– Nu, mulțumesc, Adelpia. Trebuie să mă duc undeva.

¹ Adelpia provine din limba greacă și înseamnă „soră” (*adelphe*) (n.tr.)

Ea se încruntă.

– La altă întâlnire te duci? Ce folos din asta ai? Nu tânăr mai ești și n-ar trebui să mergi în întuneric. Asta e loc periculos.

Oliver îi aruncă o privire bărbatului înarmat.

– Sincer, eu cred că e un loc destul de bine păzit.

– Mulți bărbați cu arme tu spui că-i sigur? Eu spun că tu nebun ești, îi răspunse ea tăioasă.

– Poate că ai dreptate și-ți mulțumesc pentru grijă, rosti el politicos.

Adelpia ar fi avut chef de ceartă și căuta un pretext. Oliver învățase demult să nu-i ofere femeii o astfel de oportunitate.

Adelpia îl privi furioasă încă vreo câteva clipe, apoi o luă din loc. Între timp, Stone se uita la o altă pancartă, de lângă a lui, pe care scria:

SĂ AVEȚI O APOCALIPSĂ PLĂCUTĂ

Stone nu-l mai văzuse de ceva vreme pe domnul care înfipsea pancarta asta.

– Păi, da, o să avem, nu-i așa? mormăi el, apoi atenția îi fu brusc atrasă de agitația ce se stârnise de cealaltă parte a străzii.

Polițiști și mașini de intervenție se adunau în grupuri. Stone vedea și bărbați în uniformă așezându-se în diferite puncte din intersecție. Vizavi, porțile impunătoare de oțel negru, care ar fi putut rezista atacului unui tanc M-1, se deschiseră și un Suburban negru țâșni printre ele, cu girofarurile roșii-albastre aruncând fulgere în jur.

Dându-și seama pe dată ce se petrecea, Stone coborî repede strada, înspre cea mai apropiată intersecție. În timp ce urmărea scena prin binoclu, cea mai elaborată coloană de mașini pe care o văzuse vreodată țâșni pe 17th Street. Și în mijlocul acestei coloane se afla cea mai sofisticată limuzină construită vreodată.

Era un Cadillac model DTS blindat cu cea mai înaltă tehnologie de navigare și comunicare și putea transporta foarte

confortabil șase pasageri în scaune tapițate cu piele scumpă, albastră, cu inserții de lemn. Limuzina se fălea cu scaune rabatabile cu senzor automat, bord detașabil și era perfect etanșă, dispunând de propria instalație de aer, în caz că oxigenul de afară nu putea fi respirat. Sigiliul prezidențial era brodat în mijlocul scaunului din spate și alte sigilii de același gen fuseseră montate pe interiorul și exteriorul ușilor. Pe aripa dreaptă din față era steagul Statelor Unite. Drapelul prezidențial flutura la rândul lui pe aripa din stânga, semnalând că șeful executiv al Americii era cu adevărat înăuntru.

Exteriorul vehiculului era construit din panouri de oțel antiglonț, iar ferestrele, groase cât cartea de telefon, erau fabricate din policarbonat pe care nici un glonț nu îl putea penetra. Merga pe patru roți autogonflabile și avea plăcuțe de înmatriculare cu doi de zero. Mașina era foarte rar utilizată, însă în preț de zece milioane de dolari fusese inclus un aparat audio cu schimbare automată pentru zece CD-uri și sunet *surround*. Din nefericire pentru vânătorii de chilipiruri, nu se aplicase nici o reducere. Numele de alint al bolidului era Fiara. Limuzina nu avea decât două puncte slabe cunoscute: nu putea să zboare sau să plutească.

O lumină se aprinse înăuntrul Fiarei și Stone îl văzu pe bărbatul dinăuntru citind cu atenție niște hârtii, hârtii de o uriașă importanță, fără îndoială. Un alt bărbat stătea lângă el. Stone nu-și putu reprima un zâmbet. Cu siguranță, agenții erau furioși din cauza luminii aprinse. Chiar și cu o astfel de armură și cu geamuri securizate, nu era o idee bună să te expui într-o asemenea măsură.

Limuzina încetini în clipa în care intră în intersecție și Stone se încordă văzându-l pe pasagerul dinăuntru privind spre el. Preț de o fracțiune de secundă, privirile președintelui Statelor Unite ale Americii, James H. Brennan, și ale cetățeanului obsedat de conspirații, Oliver Stone, se intersectaseră. Președintele se încruntă și spuse ceva. Bărbatul de lângă el stinse numaidecât

lumina. Stone zâmbi din nou. „Da, voi fi întotdeauna aici. Mai mult decât voi amândoi.“

Stone îl știa foarte bine și pe bărbatul care stătea lângă președintele Brennan. Era Carter Gray, supranumitul țar al serviciilor secrete, o poziție de cabinet recent creată care-i permitea să conducă abil cu o mână de fier un buget de cincizeci de miliarde de dolari și o sută douăzeci de mii de oameni cu cele mai înalte niveluri de pregătire din toate cele cincisprezece agenții de servicii secrete americane. Imperiul lui includea platforma-satelit de spionare, expertiza criptologică de la NSA, Agenția de Contrainformații a Armatei de la Pentagon, DIA¹, pe scurt, și chiar și venerabila CIA, agenție pe care Gray o condusese la un moment dat. Se părea că băieții de la Langley speraseră că Gray îi va trata în mod preferențial și diferit. Nu fusese așa. Fiindcă Gray fusese de asemenea Secretar pe probleme de apărare, se presupusese și că va manifesta loialitate față de Pentagon – care consuma optzeci de cenți din fiecare dolar alocat serviciilor secrete. Și această presupunere se dovedise a fi complet eronată. Era evident că Gary știa unde erau îngropate toate cadavrele și se folosisese de asta pentru a determina ambele agenții să-i facă jocul.

Stone nu credea că e bine ca un singur om, o singură ființă umană supusă greșelii, să dețină atât de multă putere, cu atât mai puțin un om precum Carter Gray. Stone îl cunoscuse foarte bine cu mulți ani în urmă, deși, cu siguranță, Gray nu și-ar mai fi recunoscut acum vechiul tovarăș. „Cu ani în urmă, ar fi fost o altă poveste, nu-i așa, domnule Gray?“

Binoclul îi fu dintr-odată smuls din mână și Stone văzu în fața lui un bărbat în uniformă, înarmat cu pușcă automată.

– Dacă-l mai scoți o singură dată ca să te uiți la omul ăsta, Stone, poți să-ți iei adio de la jucărie, ai priceput? Și dacă n-am fi știut că ești în regulă, ți-l luam încă de-acum.

¹ Defense Intelligence Agency